

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.586/2007/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az előbb T. J-né hozzátartozó, majd Dr. G. Z. párfogó ügyvéd (...) által képviselt I.rendű felperes neve ... lakos felperesnek, a Dr. Szegedi Károly ügyvéd (Szolnok, Arany János u. 16.) által képviselt alperes neve ... lakos alperes ellen hagyatéki igény érvényesítése iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2. P. 20 002/2007/31. számú ítélete ellen a felperes által 32. sorszám alatt előterjesztett, és 33. sorszám alatt megindokolt fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50 000 (Ötvenezer) forint perköltséget.

A felperes párfogó ügyvédjének díját 7 200 (Hétezer-kettőszáz) forint, általános forgalmi adót is tartalmazó összegben állapítja meg. Felhívja az Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a párfogó ügyvédi díjat számla ellenében utalja ki Dr. G. Z. párfogó ügyvéd részére.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes édesanyja és **T. J.** (a továbbiakban: az örökhagyó) házastársak voltak. Házasságukból a felperes és L. utónevű testvére származtak, ugyanakkor az örökhagyónak házasságon kívüli kapcsolatából született még egy gyermeke. A házastársak között a házassági életközösség 2000. augusztusában szakadt meg. A házasság felbontása iránt a ... Városi Bíróság előtt P. 20 016/2001. számon folyt az eljárás, melynek során a házastársak a házassági vagyonközösséghez tartozó ingó vagyontárgyaikat egymás között a 2001. április 6-án kelt szerződéssel megosztották. A közös tulajdonukat képező ... szám

alatti lakóházukkal, és az azzal összefüggő ... utcai kertingatlanlannal kapcsolatban 2001. augusztus 8-án kötöttek peren kívüli megállapodást, mely szerint az ingatlanok közös értékesítését határozták el, 7,5 millió Ft árért. A közös OTP-tartozás kifizetését az örökhagyó vállalta magára, ennek figyelembe vételével akként egyeztek, hogy egy-egy félnek az ingatlan értékesítése esetén 3 500 000 Ft összeg jut. Ezt a pénzt **T. J.** megfizette a felperesek édesanyjának, az alperestől kapott kölcsönből. Az ingatlant végül 2001. szeptember 6-án kelt adásvételi szerződéssel értékesítették 7 500 000 Ft-os áron, amelyből az örökhagyó az alperesnek megadta a 3 500 000 Ft-os tartozását. A házastársak 2001. szeptember 14-én a bíróság által jóváhagyott egyezséget kötöttek, melyben az örökhagyó vállalta, hogy két közös gyermekük után 2001. október 1-től gyermekenként havi 15 000 Ft gyermektartásdíjat fizet. Rögzítették, hogy az ingóságokat egymás között megosztották, azokkal kapcsolatban egymással szemben követelésük nincs. Értékesítették a közös tulajdonukban volt ingatlant is, s annak vételárán megosztottak. Házasságukat a ... Városi Bíróság 2001. szeptember 14-én kelt, és aznap jogerőre emelkedett ítéletével felbontotta.

Az örökhagyó és az alperes élettársi kapcsolatban éltek 2001. júniustól az örökhagyó haláláig.

2001. május 2-án kelt adásvételi szerződéssel az alperes megvásárolta a ... szám alatti ingatlant 3 850 000 Ft vételárért. A szerződéskötéskor az alperes 2 millió Ft-ot egyenlített ki a vételárból, s vállalta, hogy a hátralékot 60 napon belül fizeti meg. Az ingatlanon az örökhagyó irányításával, részvételével az általa felkért szak-és segéd munkások kivitelezésében különböző felújítási, karbantartási, korszerűsítési, ráépítési jellegű munkákat végeztek, melyek közül utóbbinak az új melléképület létesítése számít. A beruházások az ingatlan forgalmi értékét 3 850 000 Ft-ról 5 586 000 Ft-ra emelték, az ingatlan 2007. évi forgalmi értékében e beruházások értékemelő hatása 2 393 000 Ft-ra tehető. Az élettársak az ingatlanra az örökhagyó javára haszonélvezeti jogot alapítottak, melyért **T. J.** 1 925 000 Ft-ot fizetett az alperesnek 2001. szeptember 20-án, ezt követően haszonélvezeti jogát az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték.

2001. május 23-án kelt adásvételi szerződéssel alperes neve eladta a ... szám alatti ingatlanát 10 millió Ft vételárért.

Az alperes a ...banknál vezetett számlát, melynek egyenlege 2001. április 28-án 3 453 534 Ft volt. Erre érkezett átutalásként 2001. május 24-én 10 millió Ft, ezt követően a számla egyenlege 2001. május 31-én 8 243 769 Ft, 2001. július 31-én 5 470 485 Ft, 2001. augusztus 31-én 1 751 245 Ft volt. 2001. április 28. és 2001. augusztusa között rendszeresen kivétként jelentkezett 100-300 000 Ft összeg, míg kiemelkedő terhelésnek minősült 2001. május 2-án 2 100 200 Ft, május 29-én 1 850 000 Ft, augusztus 6-án 3 500 000 Ft.

Az örökhagyó az ...Banknál vezetett lakossági folyószámlát, melynek egyenlege 2000. augusztusában 52 671 Ft volt. E számlára 2000. októberében 2 400 000 Ft, 2000. novemberében 2 000 000 Ft, 2001. januárjában 2 000 000 Ft átutalás érkezett, majd a számla 2001. április 20-án 1 585 779 Ft felvételével megszűnt.

Az alperes az együttélés időtartama alatt könyvet írt „...” címmel. A mű kiadása 3,5 millió forintba került, melyet ő fizetett meg saját vagyonából a kiadónak.

Az életközösség fennállta alatt alperes neve tanítónőként elért összjövedelme nettó 751 508 Ft volt, **T. J.** jövedelemmel nem rendelkezett.

A felperes szülei tagjai voltak - az örökhagyó ügyvezetője is - a ... Kft-nek, amely 1996. január 10-én kezdte meg működését, 2000. június 1-től végelszámolás, majd 2002. július 19-től felszámolás alatt állt. A cég 2000. január 1-ét követően tevékenységet nem folytatott, a felszámolás során a hitelezői igény bejelentések összege 26 085 392 Ft volt, mely a cég fellelhető vagyona hiányában nem nyerhetett kielégítést.

A felperes szülei a ... Kft-ből kivonható összeg felhasználásával megalapították a ... Kft-t - ugyancsak **T. J.** ügyvezetése mellett -, amely számláját a ... Rt-nél vezette. A számlát az örökhagyó nyitotta 2001. április 11-én 500 000 Ft-tal és az 2002. április 30-án szűnt meg 297 000 Ft egyenleggel. A számláról a cég különböző köztartozásokat, s egyéb tartozásokat egyenlített ki, többek között az ... felé. A ... Kft. egyik tagja a ... Kft. részére különböző ingóságokat értékesített 2001. február 22-én és március 7-én, összesen 2 500 000 Ft értékben, mely összeget a vevő az eladó ...-nál vezetett számlájára utalt át. A könyvszakértő megállapítása szerint egyéb tevékenységet a kft. nem végzett. A teljes körű dokumentumok hiányában a rendelkezésre álló adatok alapján valószínűsíthetően 2000. év végére vagyonát felélte, saját tőkéje negatívvá vált, eladósodott. 2001. évben e folyamat folytatódott, év végére a saját tőke tovább csökkent, a társaság tagi hitelként fennálló tartozása 9 090 000 Ft-ra nőtt. A könyvszakértő a rendelkezésre álló iratok alapján azt állapította meg, hogy mind a ... Kft., mind a ... Kft. vagyonvesztése a 2001. június és 2002. augusztus 28-a közötti időszak előtt bekövetkezett, ezen időszak alatt rendkívüli vagyoni, illetve jövedelemvesztés nem volt megállapítható. Az örökhagyó halála után a ... Kft-vel szemben felszámolási eljárás indult, melynek végén a bíróság a céget megszüntette.

T. J. 2002. augusztus 28-án hunyt el. Hagyatékát - 17 tételből álló ingóvagyon - Halászné dr. L. E. közjegyző a törvényes öröklés rendje szerint az örökhagyó három gyermekének adta át az 516/2002/8. számú hagyatékátadó végzésével. E vagyontárgyakat az alperes a számító gép asztal kivételével a felperesek részére kiadta.

A hagyatéki leltárba felvett ingóságokon túl az örökhagyó hagyatékához tartozott, ám az alperes birtokában maradt:

- 1 db gardénia szivattyú 34 000 Ft értékben,
- 2 db vegyes tüzelésű kályha 66 000 Ft értékben,
- 1 hegesztő trafó 20 000 Ft értékben,
- 1 satu, satupad 30 000 Ft értékben.

Összesen 185 000 Ft.

A felperes módosított keresetében előadta, hogy igény tart az édesapja hagyatékához tartozó, ám a hagyatéki leltárba fel nem vett, az alperes birtokában lévő ingóságok törvényes öröklés rendje szerint ráeső részének kiadására. Állította, hogy az alperes

tulajdonaként nyilvántartott ... utcai ingatlanon végzett beruházásokat az örökhagyó és az alperes közösen finanszírozták, így közöttük a ráépítési munkákra is tekintettel közös tulajdon keletkezett. Ennek megszüntetése következtében őt illető összeg, illetve a hagyatéki igénye összértékét 1 300 000 Ft-ban határozta meg.

Az alperes a módosított kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy az örökhagyóval 2001. júniusától 2002. augusztus 28-ig élettársi kapcsolatban éltek, ám annak kezdetekor az örökhagyónak csekély összegű készpénzvagyonra volt, az élettársi kapcsolat alatt pedig jövedelemmel egyáltalán nem rendelkezett. Az élettársi kapcsolat közöttük nem eredményezett vagyongyarapodást, a tulajdonában lévő ingatlanon folytatott beruházások finanszírozója egyedül ő volt, erre fedezetet meglévő vagyona és rendszeres jövedelme biztosított. Állította, hogy az élettársa halálakor meglévő, birtokában található ingóságokat a felpereseknek kiadta, majd nyilatkozatát módosítva elismerte, hogy az előzőekben, négy tételben felsorolt ingóságok, melyek az örökhagyó tulajdonában voltak, birtokában maradtak.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt adjon ki a felperes részére egy db számítógép sarokasztalt 35 000 Ft értékben, és 1 db gardénia szivattyút 34 000 Ft értékben. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 100 000 Ft perköltséget. Az ingóhagyatékkal kapcsolatban kifejtette, hogy az örökhagyó halálakor meglévő vagyontárgyak a törvényes öröklés rendje szerint 1/3-1/3-1/3 arányban három gyermekét illetik. A közjegyző által a hagyatéki leltárba felvett, és az alperes által a törvényes örökösöknek kiadott ingóságokon túl az alperes birtokában maradt a számítógép sarokasztal és további négy tétel ingóság, amelyhez hozzászámította - bár a felperesek előadása szerint azok a ... Kft. tulajdonában állottak, - a fűnyírót 30 000 Ft és a hegesztő pákát 10 000 Ft értékben. Ekként az ingók összértéke 225 000 Ft, melynek 1/3-a, 75 000 Ft illeti meg a felperest, ennek megfelelően a számítógép sarokasztal (35 000 Ft) és a gardénia szivattyú (34 000 Ft) kiadására kötelezte az alperest.

Megállapította, hogy az élettársak között a szerzeményi vagyon létrehozására vonatkozó akarategység hiányzott, így szerzeményi vagyon nem keletkezett. Az alperes nem kívánt tulajdonközösséget az örökhagyóval, aki erre nem is számított. Kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes jogelődje szerződést kötött az alperessel, mellyel haszonélvezeti jogot szerzett ellenérték fejében a perbeli ingatlanra. Megállapította, hogy az ingatlanon végzett felújítási, ráépítési munkák finanszírozója kizárólag az alperes volt, aki erre megfelelő anyagi fedezettel rendelkezett, ezzel szemben az örökhagyónak az élettársi kapcsolat kezdetére sem megtakarított vagyona, sem jövedelme nem volt. Nem vitásan **T. J.** bonyolította a felújítási munkákat, abban maga is részt vett, ezek értékét a szakértői vélemény alapján az ingatlan forgalmi értéke kb. 1 %-ában lehetett megállapítani, ám ennek a közös tulajdon létrehozására irányuló szándék hiányában nem tulajdonított jelentőséget. A szerzeményi vagyon létrehozására irányuló akarategység hiányát igazolhatónak találta azzal is, hogy az alperes több alkalommal adott kölcsön az örökhagyónak az élettársi kapcsolat során, többek között a házastársával fennállott közös

tulajdon megszüntetése érdekében, s e kölcsönösségeket **T. J.** túlnyomó részt vissza is fizette részére.

További, a felperesek által megjelölt ingóságok kapcsán kifejtette, hogy azok a ... Kft. tulajdonában állottak, illetve két gépkocsit e cég lízingelt. A felperes magánszemélyként a cég nevében igényt nem érvényesíthet az alperessel szemben, ezért az ezzel kapcsolatos igényt alaptalannak találta.

Az ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását, s módosított keresete szerinti határozat hozatalát kérte. A korábban előadott álláspontját megismételve azzal érvelt, hogy az alperesi ingatlanon az édesapja irányításával zajlott a ráépítés, ő fizette az alkalmazott munkaerő döntő többségét, s nem igazolt az, hogy ezt a pénzt az alperes adta volna az örökhagyónak. Véleménye szerint a szerzeményi vagyon létrehozására vonatkozó akarategység fennállását igazolja az is, hogy az alperes adott kölcsön 3 500 000 Ft-ot az élettársának a volt feleségével fennállott közös tulajdon megszüntetéséhez. Ugyanezt támasztja alá az a tény is, hogy az alperes által írott könyv nyomdai munkáinak elvégzésére az élettársak közösen adtak megbízást, e 3,5 millió Ft-os tételt közösen fizették meg. Mindezekre figyelemmel az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjog megállapításának lett volna helye. Vitatta az elsőfokú bíróság által beszerzett ingatlanforgalmi szakértői véleményt is, állítva, hogy az örökhagyó által az alkalmazott munkásoknak kifizetett díj összege messze meghaladta a szakértő szerint elszámolt összeget. A ráépítési munkának minősülő melléképületről fénykép nem készült, korábbi képviselőjét, édesanyját az alperes a helyszíni szemlére nem engedte be, így a bíróság e melléképület funkcionális felszereltségéről, esztétikai értékéről nem tudott képet alkotni, azaz a szakvéleményt csak kiinduló pontnak lehetett volna tekinteni. Véleménye szerint a megyei bíróság tévesen határozta meg az örökhagyó bevételeit, kiadásait, ezzel kapcsolatban hivatkozott az általa előterjesztett előkészítő irat tartalmára. Helytelenül állapította meg a bíróság az alperes nettó jövedelmének összegét az élettársi kapcsolat fennállta alatti időre. Végül kifogásolta, hogy a lízingelt ... és ... gépkocsik sorsát nem zárta le megnyugtatóan az ítélet.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének a számítógép sarokasztal és a gardénia szivattyú kiadására kötelező és az örökhagyó hagyatékához tartozó további ingóságokkal kapcsolatos igényt elutasító rendelkezését erre irányuló fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel nem érintette.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítélet tábla iránymutatásának megfelelően a bizonyítási eljárást teljes körűen lefolytatta, a beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-a alapján okszerűen mérlegelve az ügy eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetéseket vont le, döntése fellebbezéssel érintett részével, s annak indokolásával az ítélet tábla egyetért.

Helytállóan állapította meg a megyei bíróság, hogy a vagyontársaságban élő élettársak vagyonszerzésénél külön kell választani az élettársak külső és belső viszonyát. A belső viszonyukra irányadó Ptk. 578/G §-ának (1) bekezdése szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában szereznek közös tulajdont, a Ptk. 685/A §-a értelmében pedig az élettársak - ha jogszabály másként nem rendelkezik - két, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy.

A Legfelsőbb Bíróság korábban egy határozatában (Pfv. II. 21.364/2000/6.) rámutatott arra, hogy „maga az élettársi jogviszony a Ptk. 578/G §-ának (1) bekezdésében meghatározott - formátlan - kötelemnek: szerződésnek minősül ugyan, - e jogviszony alapján a közös gazdálkodás során megszerzett vagyontárgyakra vonatkozóan azonban - azok ingó, vagy ingatlan jellegétől függetlenül - az élettársakat nem kötelmi jellegű elszámolási igény, hanem a hallgatólagos akarat-megegyezésükön alapuló dologi jogi igény illeti meg. Ebből viszont az következik, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerzett élettárs a Ptk. 116. §-ának (1) bekezdése alapján igényt tarthat arra, hogy a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartás feltüntesse, ez az igénye - a kötelmi jellegű követelések Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülésével szemben - a Ptk. 115. §-ának (1) bekezdése értelmében nem évül el, ezért ezt az igényt bármiféle időbeli, vagy egyéb korlátozás nélkül, az élettársi jogviszony fennállása alatt, annak a peren kívül történő elszámolása során, az élettársi közös vagyon megosztása iránt indított per útján, vagy attól függetlenül is érvényesítheti.”) A Ptk. 116. §-ának (2) bekezdése szerint ugyanis az ingatlan-nyilvántartás a tulajdonjog és más jogosultságok fennállását csak akkor tanúsítja hitelesen, ha jogszabály másként nem rendelkezik. Az élettársak egymás közötti belső jogviszonyára irányadó Ptk. szabályai szerint azonban az élettársak közös tulajdonszerzése nem a bíróság ítéletével vagy az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéssel, hanem a törvény rendelkezése alapján következik be, ezért e jogviszonyban a közös vagyon vétele az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének az elvével szemben is érvényesül.

A Ptk. 578/G §-ának (1) bekezdése törvényes vélelmet létesít ugyan arra vonatkozóan, hogy az élettársi jogviszony tartama alatt megszerzett és az annak megszűnésekor is meglévő vagyontárgyak - a szerzéshez való hozzájárulás arányában - az élettársak közös tulajdonát képezik, nem vélelmezi viszont egyrészt azt, hogy a házasságon kívüli együttélés az ott írt törvényes feltételeknek megfelelt, tehát a felek között nem csupán érzelmi, hanem gazdasági közösség is fennállott, másrészt azt sem, hogy a volt élettársak a szerzéshez egyenlő arányban járultak hozzá. Nem létesít az élettársak között vagyontársaságot, hanem csak a közös gazdálkodás eredményeként történő közös tulajdonszerzésükről rendelkezik, nem korlátozza ugyanakkor az élettársak különvagyonának körét a Csjt. 28. §-ának (1) bekezdése szerinti, az élettársi kapcsolat kezdetekor megvolt, annak tartama alatt ajándékba kapott, vagy öröklött, a személyes használatra szolgáló és a szokásos mértéket meg nem haladó, illetőleg a különvagyon értékén szerzett vagyontárgyakra. Önmagában az élettársi jogviszony fennállásának ténye nem zárja ki az élettársak bármelyikének az egyes konkrét vagyontárgyak tekintetében történő kizárólagos tulajdonszerzését, sőt a közös, illetőleg a különvagyon fogalmát valójában nem is ismeri, a szerzésben való közreműködés azonos mértékét pedig csak arra

az esetre vélelmezi, ha a közreműködés aránya nem állapítható meg. Azt pedig nem zárja ki, hogy a Ptk. hivatkozott rendelkezésétől a felek a Ptk. 200. §-ának (1) bekezdése szerinti szerződéses szabadságuk körében egyező akarattal eltérjenek, hiszen az ilyen eltérést a Ptk. nem tiltja.

Önmagában az élettársi jogviszony fennállásának ténye tehát nem zárja ki az élettársak bármelyikének az egyes konkrét vagyontárgyak tekintetében történő kizárólagos tulajdonszerzését, függetlenül attól, hogy házastársak esetében az adott vagyontárgy - a szerzés időpontjára, jogcímére vagy a szerzéshez felhasznált vagyon eredetére tekintettel - élettársi közös vagyonnak, vagy valamelyik élettárs kizárólagos tulajdonának („különvagyonának”) minősülne-e.

Az adott esetben az élettársak az örökhagyó javára haszonélvezeti jogot alapítottak, melynek eredményeként e jogot az ingatlan-nyilvántartásba **T. J.** javára be is jegyezték, s ő a szerződéskötéskor a megszerzett jog ellenértékét meg is fizette. E szerződéssel az örökhagyó és az alperes vagyoni viszonyukat a törvénytől eltérő módon szabályozták. Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor kiemelt jelentőséget tulajdonított e szerződésnek annak megállapítása során, hogy az élettársaknak a szerzeményi vagyon létrehozására vonatkozó akarategysége hiányzott. Amennyiben a ráépítéssel, az örökhagyó tevékenységével kapcsolatban a szerződő feleknek az lett volna a céljuk, hogy közös tulajdonosai legyenek a felújított ingatlannak, semmi akadálya nem lett volna, hogy olyan tartalmú szerződést kössenek, melyben az örökhagyó hozzájárulásának arányában részére tulajdonjogot állapítanak meg. Ez lett volna kétséget kizáró elismerése annak, hogy akarategységük arra irányult, hogy közös tulajdonukba kerüljön az ingatlan-nyilvántartás alapján jogilag kizárólag az alperes tulajdonában lévő ingatlan. Amennyiben nem kötnek szerződést egymással, azt lehetett volna okként feltételezni, hogy noha szándékuk közös tulajdon létrehozására irányul, ám ennek nem kívánnak jogi formát adni, nem akarják deklarálni ebbéli akaratukat. Ezzel szemben az, hogy az örökhagyó javára haszonélvezeti jogot alapítottak, ezért ő ellenértéket fizetett, annak egyértelmű bizonyítéka, hogy nem volt szándékuk közös tulajdon létrehozása, az a tény pedig, hogy a néhai a megszerzett jog ellenértékeként készpénzt adott át az alperesnek, arra utal, hogy az ingatlannal kapcsolatos kiadásokat az alperes fedezte, ellenkező esetben a haszonélvezeti jog ellenértékeként az örökhagyó kiadásokhoz való hozzájárulása összegét vehették volna figyelembe.

Összességében az élettársak által megkötött, az örökhagyó javára haszonélvezeti jogot alapító szerződés megkötése a felperes érvelésével ellentétben egyértelműen arra utal, hogy a perbeli ingatlannal kapcsolatban viszonyukat a törvénytől eltérő módon kívánták szabályozni, ez pedig az élettársak vagyoni viszonyainak a törvény alapján történő rendezését kizárja.

Az, hogy az örökhagyó a volt feleségének fizetendő 3 500 000 Ft-ot kölcsönkapta a felperestől, majd a V.P. utcai ingatlan értékesítése után ezt részére visszafizette, ugyancsak nem azt igazolja, hogy az élettársak közös gazdasági céljaik elérése érdekében

vagyoni eszközeiket egyesítették volna, hanem azt a megállapítást erősíti, hogy saját pénzeszközeiket, saját vagyoni viszonyaik rendezésére fordították.

A „...” című könyv nyomdai megrendelőjének a számlái megrendelőként az örökhagyót és az alperest is feltüntetik. Ez azonban nem elégséges bizonyítéka annak, hogy a felek között az élettársi vagyonközösség feltételeként megfogalmazott közös gazdálkodás ténye megállapítható lenne, annál kevésbé, mert a költség egy részét, 2 millió Ft-ot, az alperes saját bankszámlájáról utalta át a nyomdának, míg a másik 1,5 millió Ft-os tételét az alperes készpénzben fizette be.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az élettársi kapcsolat során a felek között szerzeményi vagyon nem keletkezett, nincs jelentősége annak, hogy az ingatlanon dolgozó személyek részére milyen összeg átadása történt, és az eredeti épülethez hozzáépített 40 m²-es rész milyen funkcionális felszereltségű, esztétikai értékű. Emiatt nem volt indokolt a szakértői vélemény kiegészítése sem.

Szerzeményi vagyon hiányában közömbös a per elbírálása szempontjából, hogy az élettársak bevételeinek, kiadásainak tételes összegét az elsőfokú bíróság pontosan határozta-e meg, a jövedelmi viszonyok feltárásának mindössze abból a szempontból volt jelentősége, hogy az alperes rendelkezett-e a kapcsolat fennállása alatt eszközölt kiadásai fedezetéhez szükséges vagyonnal. E tény pedig a megyei bíróság által helyesen feltárt adatok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt.

Mind a ..., mind a ... gépjárműveket a ... Kft. lízingelte, azokat az örökhagyó halálát követően az alperes igazoltan visszaadta a lízingbe adónak, a bizonyítás e körben való kiegészítése indokolatlan lenne, annál is inkább, mert ahogyan a megyei bíróság helytállóan rámutatott, a felperes magánszemélyként a ... Kft. nevében igényt nem érvényesíthet.

Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes javára fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az alperes képviselőjének munkadíját vette figyelembe, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapított meg.

A felperes pártfogó ügyvédjének díját a 7/2002. (III. 30.) IM. sz. rendelet 5. § (1) bekezdés b) pontja és (2) bekezdése alapján állapította meg azzal, hogy e díjat az 5. § (3) bekezdése értelmében az állam viseli.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2008. január hó 30.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Szabóné dr.
Bélteky Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő